

Arrest

nr. 310 442 van 23 juli 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X
als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige broer X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, op 17 juli 2023 als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige broer X, heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juni 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Afghaanse nationaliteit, diende op 21 november 2022 bij de Belgische Ambassade te Islamabad (Pakistan) een aanvraag in voor een humanitair visum lang verblijf teneinde zijn in België verblijvende broer te vervoegen.

Het bestuur weigerde de verzoekende partij op 7 juni 2023 de afgifte van het gevraagde humanitair visum.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Aangezien de 16-jarige Afghaanse betrokkene zich bij zijn 20-jarige meerderjarige broer A. U. - NN (...), in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 bis van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet-EU minderjarige broer i.f.v. Niet-EU meerderjarige boer) is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. Betrokkene toont echter niet afdoende bijzondere humanitaire elementen aan die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene kan zijn identiteit niet bewijzen aangezien hij geen paspoort voorlegt. Hij bewijst ook niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Zijn broer verklaarde in zijn asielinterview destijds dat hij nog twee broers en twee zussen had die waren achtergebleven bij de moeder in Afghanistan en ook dat hij door een oom, met name S. A., geholpen was. De aanvrager zou nu verblijven bij een vriend van zijn oom. Zonder verklaringen noch bewijzen van betrokkene kan ervan uitgegaan worden dat hij dus zeker nog andere familieleden heeft die in Afghanistan verblijven. Hieruit blijkt dat de familiale banden met Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België. Betrokkene kan zich niet beroepen op een recht van verderzetting van het gezinsleven/behoud eenheid van gezin, gelet dat de familiale levensomstandigheden hier toch zeer onduidelijk zijn. Zijn broer verblijft volgens het voorgelegd huurcontract op een appartement dat slechts voorzien is van één enkele slaapkamer, wat het quasi onmogelijk maakt dat de aanvrager zich daar ook zou kunnen vestigen. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Betrokkene heeft de mogelijkheid om gesteund te worden via internationale geldtransferoperatoren zoals Western Union, Money Gram zoals dat recent in 2022 al gebeurde en kan contact onderhouden via de moderne media; hiervoor dient hij zich niet in België te vestigen. Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, op een familiaal isolement ten opzichte van de te vervoegen broer zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria.

De advocaat verwijst in de uiteenzetting naar de precare situatie in het land van herkomst door de overname van de Taliban. Zijn cliënt verblijft momenteel bij een vriend van zijn oom die hem verwaarloost en zou naar eigen zeggen ook op regelmatige basis bedreigd worden door de Taliban. Ten bewijze hiervoor legt hij een rapport en een artikel voor van de UNHCR en refworld.org. Recentelijk werden een aantal tanden uit aanvrager zijn mond geslagen. Hij durft dus amper nog buiten te komen. Het enige bewijs hiervan is een foto van betrokkene zonder datering of verdere uitleg en zonder enige medische document over dit incident. Dit kan niet als afdoende bewijs worden aanvaard dat betrokkene persoonlijk door de Taliban wordt bedreigd.

Betrokkene legt een overlijdensakte voor van zijn moeder, die tot dan voor hem en zijn zus zou gezorgd hebben. Het document vermeldt dat mevrouw N. op het moment van overlijden 55 jaar oud was. Dit klopt niet met de beweringen van de referentiepersoon die tijdens zijn interview met Dienst Vreemdelingenzaken in 2019 verklaarde dat zijn moeder 40-45 jaar oud was. Zelfs als men de oudste leeftijd neemt, zou de moeder bij haar overlijden slechts 47 jaar oud zijn, wat toch wel een vrij groot verschil is van 7 jaar en dus twijfels doet rijzen over dit document.

Op heden zou de andere zus ook gehuwd zijn en het huis verlaten hebben. Zij zou niet in staat zijn om voor haar broer te zorgen omdat haar echtgenoot dit niet zou toestaan. De reden hier voor wordt niet aangehaald. Het blijft bij deze verklaring.

De oudere broer zou vermist zijn. Hij zat in het leger en is wellicht gestorven in gevechten met de Taliban. Om dit aan te tonen, wordt een verzoek van opsporing voorgelegd dat de referentiepersoon op 26.09.2022

indiende bij het Belgische Rode Kruis. Zoals duidelijk in het document zelf staat: "Het Rode Kruis-Vlaanderen is van mening dat het feit van al dan niet een opsporingsverzoek te hebben opgestart niet mag beschouwd worden als bewijs of aanduiding dat de gezocht persoon al dan niet vermist is of dat deze persoon al dan niet bestaat."

De aanvrager zou ook meermaals geprobeerd hebben om een paspoort te bekomen wat hem tot op heden niet gelukt is. Ook hier blijft het bij een loutere bewering en geen enkel bewijs van hoeveel en welke pogingen hij ondernomen heeft of waarom het hem niet is gelukt een paspoort te verkrijgen. Betrokkene legt dan weer wel een nationale identiteitskaart (Tazkira) voor die op 12.05.2022 door de Afghaanse overheid werd afgeleverd. Het is onduidelijk waarom betrokkene dit document wel kan verkrijgen, maar het niet lukt voor een paspoort. Ook is het vreemd dat betrokkene door de Taliban bedreigd zou worden en zelfs geslagen werd, maar dat diezelfde Taliban overheid zonder problemen aan hem een Tazkira uitreikt. Deze feiten doen twijfels rijzen over de verklaringen.

Deze aangehaalde humanitaire elementen wijzen eerder op moeilijke economische omstandigheden (financiële moeilijkheden, geen onderdak). Betrokkene legt dan ook geen enkel bewijs voor met betrekking tot de eigen specifieke situatie. Er zijn dan ook geen afdoende bewijzen om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat er op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient geleverd te worden.

We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf en de COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling. Betrokkene laat echter na om persoonlijke bewijsstukken hiervan voor te leggen. Een actueel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld.

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan aangemerkt worden voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“III.1.1. De verwerende partij heeft vooreerst de visumaanvraag geweigerd omdat ze meent dat de verzoekende partij onvoldoende familiaal geïsoleerd is in het land van herkomst of dat dit onvoldoende bewezen zou zijn.

Nochtans bevatte de begeleidende brief aangaande elk van de familieleden een uitleg:

4/ Schets familiesituatie

De broer van cliënt (die als vluchteling erkend werd) stelde reeds dat hun vader werd vermoord door de Taliban.

Zie gehoor DVZ broer dd. 18/01/2019 (stuk 4):

(...)

De moeder stond aldus in voor de opvoeding van cliënt en zijn ongehuwde zus (cf. gehoor broer):

(...)

Op heden is de andere zus ook gehuwd en het huis uit. Zij is niet in staat om voor haar broer te zorgen omdat haar echtgenoot dit niet toestaat.

De grote broer van cliënt is vermist. Hij zat in het leger in is wellicht gestorven in gevechten met de Taliban. Een verzoek bij tracing werd ingediend (stuk 5).

Dat hij in het Afghaanse leger werkte verklaarde ook de in België wonende broer van cliënt tijdens zijn gehoor bij het CGVS (zie gehoor, p. 7, stuk 6):

*Wat doet broer in Kunduz?
Hij heeft een job.*

*Wat voor job?
Hij is commando.*

*Werkt hij voor leger dan?
Ja. in leger. en dan heb je hoge plaatsen. Die zijn commando's.*

*Sinds wanneer is hij in het leger?
Ongeveer 6/7 jaar.*

*En sinds wanneer is hij commando?
Sinds 6/7 jaar.*

*Betekent dat dat wanneer hij bij leger ging hij meteen commando was?
Ja. hij ging bij leger en dan waren mensen nodig voor commando en hij werd gerekruteerd.*

*Ging hij meteen naar kunduz?
Hij ontving zijn training. En dan nadien ging hij naar zijn toewijzing.*

*En was dat meteen kunduz?
Ja.*

*Na training naar kunduz. En dat tot op heden?
Ja hij is in kunduz.*

*Is hij op dit moment nog actief als commando in kunduz?
Ja. op dit moment is hij in kunduz.*

Als commando?

Ja.

Je zegt hij is commando. Wat doet hij dan juist?

Dat is z'n job.

En wat zijn zijn taken dan precies als commando?

Hij is breedmal. Een sergeant. En zijn job is company van Himaya. Supply and support.

Breedmal is zijn rank?

Ja.

De moeder van cliënt is overleden op 14 augustus 2021 (overlijdensakte, stuk 7).

Zoals voormeld werd de broer van cliënt dd. 15 maart 2019 erkend als vluchteling in België.

Zo stelt het UNHCR (The "Essential Right" to Family Unity of Refugees and Other in Need of International Protection in the Context of Family Reunification, januari 2018 – zie <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?docid=5a902a9b4>):

(p. 71) It would therefore seem more appropriate, taking into account the special situation of refugees and their family members seeking to reunite, to expect them to make their identity and/or family relationship probable rather than proven and to allow for the benefit of the doubt, just as has been recognized by the ECtHR to be the case for asylum-seekers. Where country of origin information used for assessing asylum claims indicates that there are difficulties accessing the authorities or obtaining documentation in the country of origin, this can also be seen as an indication of the likely similar problems in the family reunification context and allowances should accordingly be made.

Zo volgt uit de rechtspraak van het EHRM de plicht om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asielprocedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend.

Zo moest er volgens het Hof in twee zaken inzake een gezinshereniging met een vluchteling in Frankrijk rekening worden gehouden met andere bewijselementen die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties. "De aanvrager kon redelijkerwijze verwachten dat deze zou getuigen van zijn vroegere gezinsleven en dat de nationale autoriteiten er voldoende aandacht aan zouden besteden" (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701 / 09, §59)

Het EHRM verwijst in deze rechtspraak tevens naar het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers: "(...) gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt" (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr 55787/09 in EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47).

Aldus blijft voor cliënt zijn in België wonende broer als dichtste familie over om hem te ondersteunen en groot te brengen.

Op heden tracht zijn broer hem reeds te ondersteunen door op regelmatige basis geld over te maken (stuk 8). De geldtransfers gebeuren op naam van "S. M.". M. is de naam van de overleden vader van cliënt. Afghanistan kent immers geen vast familienamensysteem. Nu eens wordt de stamnaam gebruikt, dan eens de naam van de vader of het dorp waar men vandaan komt. Het gaat dus wel degelijk om één en dezelfde persoon.

Cliënt leeft momenteel bij een vriend van zijn oom die hem verwaarloost en wordt op regelmatige basis bedreigd door de Taliban. Recentelijk werden een aantal tanden uit zijn mond geslagen (stuk 9). Hij durft dus amper nog buiten te komen.

Gelet op deze argumentatie is het manifest onredelijk dat de verwerende partij stelt dat ervan kan uitgegaan worden dat de verzoekende partij “zeker nog andere familieleden heeft die in Afghanistan verblijven”.

Er werd immers uitgelegd waarom de verzoekende partij enkel nog haar broer heeft die als dicht familielid voor haar kan zorgen. Ook de financiële bewijzen die overgemaakt werden tonen aan dat deze zijn verantwoordelijkheid in die zin opneemt.

III.1.2. De verwerende partij is evenmin ernstig wanneer zij de overlijdensakte van de moeder van de verzoekende partij in twijfel trekt omwille van een vermeend leeftijdsverschil in de akte en in de asielerklaringen van de broer, die zelf reeds een geschatte leeftijd opgaf “40-45 jaar oud”.

Leeftijden zijn van geen relevantie in Afghanistan en dit is al lange tijd algemeen bekend, zo stelde bijvoorbeeld NBC News, “Why Afghans Don’t Know Their Ages” dd. 30 november 2001, <https://www.nbcnews.com/id/wbna3067400> :

Ask Afghans how old they are, and most will scratch their heads and look to their friends for guidance. NEWSWEEK’s house here in Kabul is something of an anomaly, because most of our staff here say they do know their ages.

OR DO THEY? Take our driver, Akhbar. Akhbar, who wears dark, round sunglasses even at night, was born in 1969 and is 30 years old. But how does that explain that one of our stringers in Kabul was born in 1971—and is also 30 years old. “Things are different here,” says Akhbar, twisting around from his driver’s seat.

That’s for sure. When I interview local residents, I’ve learned to ask them how old they think they are. A lot of time also is taken up with simply trying to agree on when certain events took place. The reason: most Afghans think in terms of the Islamic solar calendar, which puts this as the year 1380. But when the Taliban took over five years ago, they imposed the Islamic lunar calendar—which says its now 1422, and will be under March 15, 2002.

There are other complications, too. “Do you celebrate birthdays?” I ask NEWSWEEK translator Sayed, who assures me he is definitely 26. “Oh, no. Of course not,” he says, smiling shyly. In fact, there are no birthdays here, just once-in-a-lifetime type events like the “cradle celebration,” in which Afghans invite friends and family—mostly women—to celebrate a baby’s new bed. “There is only one real party in your life,” says Sayed. “So when you grow up there is no party, until your wedding. Poor families don’t even have big cradle celebrations. Actually, there is no money for parties here.”

Het is ook in die context dat de broer van de verzoekende partij een vage schatting gaf (die inderdaad nog een beetje verschilt van het overlijdensattest). Dit is, gelet op bovenstaande, geen serieus weigeringsmotief.

Hetzelfde kan gezegd worden over het vermist zijn van haar broer, waar zij gedaan heeft wat zij kon om dit feit te bewijzen.

III.1.3. Er is in casu geen discussie over het feit dat er een nauwe familiale band tussen de verzoekende partij en haar broer is, die een toets aan artikel 8 EVRM noodzaakt.

De wijze waarop deze belangenafweging gebeurde, maakt wel het voorwerp uit van discussie.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij en haar broer “contact kunnen houden via de moderne media”.

Dit is echter geen ernstig alternatief wanneer men over een minderjarige spreekt. Zo stelde de Raad reeds in het kader van een belangenafweging zoals vereist door artikel 8 EVRM (RvV dd. 7 oktober 2021 nr. 261 780):

In casu is de Raad van oordeel dat de gemachtigde louter op stereotiepe wijze is overgegaan tot een belangenafweging. De gemachtigde heeft de belangenafweging nauwelijks toegepast op de concrete zaak en louter gewezen op het tijdelijk karakter van de verwijdering, hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Hij wijst ook op het feit dat een terugkeer naar het

herkomstland of het land waar hij een verblijfsrecht heeft om een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezinsleven. Verder stelt hij dat verzoeker tijdens zijn afwezigheid contact kan houden via diverse moderne communicatiemiddelen. Ook al kan in bepaalde gevallen deze stereotiepe afweging volstaan, en volgt de Raad dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide is om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, moet de belangenafweging alle door de gemachtigde gekende relevante feiten en omstandigheden in de afweging betrekken. Dit kan in casu niet aangenomen worden. Zoals verzoeker voorhoudt, kan de Raad niet volgen dat een gezinsleven kan onderhouden worden via diverse moderne communicatiemiddelen met kinderen van respectievelijk 6, 4,5 en 3 jaar. Waar dit tijdelijk wel kan aanvaard worden tussen partners, volgt de Raad verzoeker dat een dergelijke situatie niet strookt met wat men kan verstaan onder een gezinsleven met zijn minderjarige kinderen.

Dit is in casu a fortiori het geval omdat zelfs sporadische contacten in persoon onmogelijk zijn, de broer van de verzoekende partij is immers erkend vluchteling in België.

De verwerende partij meent dat de “familiale levensomstandigheden” zeer onduidelijk zijn en verwijst onder meer naar het feit dat de broer van de verzoekende partij slechts over één slaapkamer beschikt, wat het quasi onmogelijk zou maken voor de verzoekende partij om zich bij haar broer in België te vestigen.

Dit argument kan niet worden gevolgd: waarom zouden twee broers niet een slaapkamer kunnen delen??

Bovendien werd op 3 januari 2023 nog het arbeidscontract van onbepaalde duur van de broer overgemaakt. De verwerende partij bevestigde op 6 januari 2023 de goede ontvangst, doch motiveert hieromtrent niets (stuk 3). Nochtans toont ook dit contract aan dat de broer van de verzoekende partij voor haar levensonderhoud zou kunnen instaan.

Door hier niets over te motiveren schendt de verwerende partij de materiële motiveringsverplichting (strikt genomen zelfs de formele motiveringsverplichting).

III.1.4. Ook valt niet in te zien waarom de afgifte van een visum hier tot “een omzeiling van de procedure gezinshereniging” zou leiden, zoals de verwerende partij beweert. Er is immers geen procedure gezinshereniging mogelijk tussen broers. Aldus kan dit geenszins de omzeiling van de meest geijkte weg inhouden.

Gelet op bovenstaande schendt de thans bestreden beslissing artikel 9 j° het beginsel van de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 8 EVRM.”

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij deed een aanvraag voor een humanitair visum. Deze procedure wordt geregeld door de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.

De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 geldt erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3, 3bis of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode wordt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur voorzover de vreemdeling nog steeds voldoet aan voorwaarden van artikel 10. In het tegenovergestelde geval weigert de minister of diens gemachtigde het verblijf van onbeperkte duur en kent een nieuw verblijf van beperkte duur toe, waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

De in artikel 10, § 1 eerste lid, 7°, bedoelde ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, dienen eveneens aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5.

In afwijking van het derde lid, wordt op de familieleden van een vreemdeling die tot een verblijf van beperkte duur gemachtigd is, en op wie artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van toepassing is, de in het zevende lid voorziene bepaling toegepast.

De Koning bepaalt de geldigheidsduur van de verblijfstitel die wordt uitgereikt aan de vreemdeling die gemachtigd is of toegelaten is tot een verblijf van onbeperkte duur.

De in artikel 10bis, §§ 1 tot 6, bedoelde familieleden ontvangen een verblijfstitel met dezelfde geldigheidsduur als de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt.

§ 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.

§ 2bis. (Opgeheven bij art. 13 van de wet van 4 mei 2016)

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

3° (Opgeheven bij art. 13 van de wet van 4 mei 2016)

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.

§ 4. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden :

1° er wordt op basis van § 3 een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd;

2° de vreemdeling voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden geen of geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer;

4° de vreemdeling die gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner in de zin van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd wordt, is in het huwelijk getreden of heeft een duurzame relatie met een andere persoon;

5° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De minister of zijn gemachtigde kan dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden.

Bij de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op basis van het eerste lid, 1° tot 4°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 5. (Opgeheven bij art. 13 van de wet van 4 mei 2016)

§ 6. Het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt dat de bepalingen van dit artikel werden toegepast. De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten, om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10bis. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te bekomen."

Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die, zoals dat thans niet wordt betwist door de verzoekende partij, niet onder het toepassingsgebied van de gezinsherenigingsregeling valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De verwerende partij beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst. Dit staat er echter niet aan in de weg dat zij hierbij de materiële motiveringsplicht moet honoreren.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij vast dat de verzoekende partij een familielid wenst te vervoegen in België, maar er in casu geen bijzondere humanitaire elementen aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen, in essentie omdat de verzoekende partij haar identiteit niet kan bewijzen aangezien zij geen paspoort voorlegt, omdat zij ook niet bewijst familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst, omdat zij niet afdoende bewijst persoonlijk door de taliban te worden bedreigd, omdat er twijfels zijn over de voorgelegde documenten, en omdat de verzoekende partij zich veelal beperkt tot loutere verklaringen. Volgens de verwerende partij wijzen de aangehaalde humanitaire elementen eerder op moeilijke economische omstandigheden (financiële moeilijkheden, geen onderdak). De verwerende partij wijst er verder ook op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is en het geweld erg is afgenomen.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat de begeleidende brief bij haar aanvraag een uitleg bevatte over al haar familieleden. De verzoekende partij herhaalt dat haar broer die als vluchteling erkend werd reeds stelde dat hun vader werd vermoord door de taliban in zijn verhoor van 18 januari 2019. Zij herhaalt eveneens dat haar moeder aldus instond voor haar opvoeding samen met haar ongehuwde zus. Op heden is de andere zus volgens de verzoekende partij ook gehuwd en het huis uit. Zij is volgens haar niet in staat om voor haar broer te zorgen omdat haar echtgenoot dit niet toestaat. De grote broer van de verzoekende partij is volgens de verzoekende partij vermist. Hij zat in het leger en is wellicht gestorven in gevechten met de taliban. Een verzoek bij tracing werd ingediend (stuk 5). Dat hij in het Afghaanse leger werkte verklaarde ook de in België wonende broer van de verzoekende partij tijdens zijn gehoor bij het CGVS (zie gehoor, p. 7, stuk 6). De moeder van de verzoekende partij is volgens de verzoekende partij overleden op 14 augustus 2021 (overlijdensakte, stuk 7).

Wat deze argumenten van de verzoekende partij betreft stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in feite haar argumenten zoals aangehaald in haar aanvraag en begeleidend schrijven daarbij, louter herhaalt. Het komt echter niet toe aan de Raad om de argumenten opnieuw te gaan onderzoeken en beoordelen en om haar beoordeling in de plaats te stellen van deze van het bestuur. De Raad kan bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de gemachtigde bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met al de argumenten die door de verzoekende partij werden meegedeeld in haar begeleidend schrijven. Het is niet omdat de verzoekende partij de feitelijke gegevens op een andere manier beoordeelt dat de beoordeling gemaakt door de verwerende partij kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij lijkt uit het oog te verliezen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveerde dat de verzoekende partij haar identiteit niet bewijst aangezien zij geen paspoort voorlegt. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen paspoort voorlegt, en zij betwist evenmin het motief dat stelt dat zij dan weer wel een nationale identiteitskaart (tazkira) voorlegt die op 12 mei 2022 door de Afghaanse overheid werd afgeleverd, en dat het onduidelijk is waarom betrokkene dit document wel kan verkrijgen, maar het niet lukt voor een paspoort, evenmin als dat het ook vreemd is dat betrokkene door de taliban bedreigd zou worden en zelfs geslagen werd, maar dat diezelfde taliban-overheid zonder problemen aan haar een tazkira uitreikt.

De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de verwerende partij om te oordelen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij gevisieerd word door de taliban omdat zij *“Ten bewijze hiervoor een rapport en een artikel voor(legt) van de UNHCR en refworld.org. Recentelijk werden een aantal tanden uit aanvrager zijn mond geslagen. Hij durft dus amper nog buiten te komen. Het enige bewijs hiervan is een foto van betrokkene zonder datering of verdere uitleg en zonder enige medische document over dit incident. Dit kan niet als afdoende bewijs worden aanvaard dat betrokkene persoonlijk door de Taliban wordt bedreigd”*. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou geoordeeld hebben dat voorgaande elementen twijfels doen rijzen over haar verklaringen.

De verzoekende partij haalt wel aan dat haar broer werd erkend als vluchteling in België op 15 maart 2019, en dat de verwerende partij daarom volgens haar soepeler zou moeten zijn in het aanvaarden van het bewijs van identiteit of van de familierelatie. Dit doet aan het voorgaande echter niets af, zeker niet omdat de verzoekende partij geen argumentatie voert tegen de motieven van de bestreden beslissing aangaande het bestaan van familiebanden in het land van herkomst. Zij komt niet verder dan het herhalen van de elementen uit de aanvraag maar toont hiermee geenszins aan dat de motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij momenteel bij een vriend van haar oom leeft die haar verwaarloost en zij op regelmatige basis bedreigd wordt door de taliban, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen waarvan zij zelfs geen begin van bewijs bijbrengt. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de volgende motieven kennelijk onredelijk zouden zijn: *“Zijn broer verklaarde in zijn asielinterview destijds dat hij nog twee broers en twee zussen had die waren achtergebleven bij de moeder in Afghanistan en ook dat hij door een oom, met name S. A., geholpen was. De aanvrager zou nu verblijven bij een vriend van zijn oom. Zonder verklaringen noch bewijzen van betrokkene kan ervan uitgegaan worden dat hij dus zeker nog andere familieleden heeft die in Afghanistan verblijven”*. Daarom maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de conclusie van de verwerende partij dat *“Hieruit blijkt dat de familiale banden met Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België”* kennelijk onredelijk zou zijn, evenmin als de motivering dat *“Betrokkene zich niet (kan) beroepen op een recht van verderzetting van het gezinsleven/behoud eenheid van gezin, gelet dat de familiale levensomstandigheden hier toch zeer onduidelijk zijn”*. De verzoekende partij maakt haar loutere verklaring dat zij enkel nog haar broer heeft die als dicht familielid voor haar kan zorgen, niet aannemelijk. De Raad brengt verder in herinnering dat de verwerende partij zelf in fine van de bestreden beslissing aangeeft dat *“Het betrokkene vrij (staat) een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven”*.

Volgens de verzoekende partij is de verwerende partij ook niet ernstig wanneer zij de overlijdensakte van de moeder van de verzoekende partij in twijfel trekt omwille van een vermeend leeftijdsverschil in de akte en in de asielverklaringen van de broer, die zelf reeds een geschatte leeftijd opgaf ‘40-45 jaar oud’.

De bestreden beslissing motiveert op dit punt als volgt:

“Betrokkene legt een overlijdensakte voor van zijn moeder, die tot dan voor hem en zijn zus zou gezorgd hebben. Het document vermeldt dat mevrouw N. op het moment van overlijden 55 jaar oud was. Dit klopt niet met de beweringen van de referentiepersoon die tijdens zijn interview met Dienst Vreemdelingenzaken in 2019 verklaarde dat zijn moeder 40-45 jaar oud was. Zelfs als men de oudste leeftijd neemt, zou de moeder bij haar overlijden slechts 47 jaar oud zijn, wat toch wel een vrij groot verschil is van 7 jaar en dus twijfels doet rijzen over dit document.”

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij twijfelt aan de authenticiteit van de overlijdensakte van de moeder van de verzoekende partij omdat er een relatief groot verschil is van 7 jaar tussen de beweringen over de leeftijd van de overleden moeder van de verzoekende partij en haar broer. Het gaat dus niet om een louter verschil, maar een volgens de verwerende partij 'vrij groot' verschil van 7 jaar. De verzoekende partij maakt met haar betoog dat in de Afghaanse context leeftijd een onduidelijk gegeven is, niet aannemelijk dat deze motivering van de verwerende partij kennelijk onredelijk zou zijn. Bovendien is de verwerende partij voor wat betreft het verschil in verklaarde leeftijd van de moeder uitgegaan van de voor de verzoekende partij meest gunstige schatting, namelijk dat de moeder volgens de verklaringen van de broer 45 jaar zou zijn, en dit terwijl de broer van de verzoekende partij verklaarde dat zij tussen de 40 en 45 jaar oud was toen zij overleed.

Ook wat betreft het vermist zijn van de andere broer van de verzoekende partij bevat de bestreden beslissing concrete motieven, namelijk: *"De oudere broer zou vermist zijn. Hij zat in het leger en is wellicht gestorven in gevechten met de Taliban. Om dit aan te tonen, wordt een verzoek van opsporing voorgelegd dat de referentiepersoon op 26.09.2022 indiende bij het Belgische Rode Kruis. Zoals duidelijk in het document zelf staat: "Het Rode Kruis-Vlaanderen is van mening dat het feit van al dan niet een opsporingsverzoek te hebben opgestart niet mag beschouwd worden als bewijs of aanduiding dat de gezocht persoon al dan niet vermist is of dat deze persoon al dan niet bestaat."* De verzoekende partij stelt wel dat zij gedaan heeft wat zij kon om dit feit te bewijzen, maar daarmee maakt zij niet aannemelijk dat voormelde motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

Uit voorgaande elementen blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat *"Hieruit blijkt dat de familiale banden met Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België"*. De verzoekende partij wijst er nog op dat het in casu niet betwist is dat er een nauwe familiale band tussen de verzoekende partij en haar broer, maar zij maakt opnieuw niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor een humanitair visum onder meer omdat haar familiale banden in Afghanistan sterker zijn dan die in België. Gezien de verzoekende partij haar verklaringen over haar overleden moeder, vermiste broer, en gehuwde zus niet aannemelijk maakt, maakt zij bovendien evenmin aannemelijk dat het kennelijk onredelijk zou zijn om te oordelen dat de verzoekende partij en haar broer contact kunnen houden via de moderne media, zoals zij dat overigens tot op heden steeds konden. Het arrest van de Raad dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift citeert is niet relevant daar dit heel jonge kinderen betreft, terwijl de verzoekende partij naar eigen zeggen 16 jaar is, hetgeen naar Afghaanse normen een jong volwassene betreft. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij het gezinsleven met haar broer, zoals zij dit nu reeds beleeft, niet verder zou kunnen zetten. Met haar betoog maakt zij een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

In het licht van voorgaande bespreking is het motief van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op het éénslaapkamerappartement van de broer van de verzoekende partij, een overtollig motief, in die zin dat de eventuele kennelijke onredelijkheid ervan niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hetzelfde geldt voor het feit dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met het arbeidscontract van onbepaalde duur van de broer van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt immers niet aannemelijk dat dit een element zou kunnen zijn dat eventueel zou kunnen leiden tot het afgeven van een humanitair visum. Dit is des te meer het geval nu de verzoekende partij de kennelijke onredelijkheid van al de hierboven besproken motieven van de bestreden beslissing niet aannemelijk maakt.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU